Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 71 206 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld op zijn gekozen woonplaats.

1.3. Op 29 augustus 2011 wijzigde verzoeker per aangetekend schrijven zijn gekozen woonplaats.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 2 september 2011 over te gaan tot hernotificatie van de bestreden beslissing op de nieuwe gekozen woonplaats van verzoeker. De beslissing werd op niet nader te bepalen datum aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas*** *Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en staatsburger van Macedonië. U werd geboren op 8 maart 1972 in Kumanovë. In 2002 werd u bedreigd door voormalige UÇK leden en sympathisanten van de Democratische Unie voor Integratie (Bashkimi Demokratik për Integrim of BDI). Klanten van uw bar in Kumanovë hadden immers plannen gemaakt om de verkiezingskantoren van BDI te vernietigen. U was daar tegen maar werd toch verdacht van medeplichtigheid door sympathisanten van BDI omdat de personen die de kantoren hadden vernield, vaak naar uw bar kwamen. Uw belagers hebben u gewapend bedreigd op straat. U wist ze echter te overtuigen dat u niet achter het plan stond hun kantoren te vernietigen. U hebt nooit klacht ingediend bij de politie tegen uw belagers. Voorts was u tijdens de parlementaire verkiezingen vier jaar geleden waarnemer voor de partij van Isni Shaqiri. Er werd u gevraagd om te observeren in een kiesbureau in Kumanovë. U moest alles noteren wat er gebeurde om manipulatie van de stembusgang te verhinderen. Op de dag van de verkiezingen vielen er echter vier gewapende personen het kiesbureau binnen en verplichtten u en de andere aanwezigen om de stembussen te vullen met stembrieven van de Albanese Democratische Partij (Partia Demokratike Shqiptare of PDSh). De kiescommissie maakte melding van de gewapende aanval en de fraude, de politie kwam ter plaatse en de stemming werd ongeldig verklaard. Naar aanleiding van de verkiezingen op 5 juni 2011 kreeg u een anonieme dreigtelefoon. Een onbekende persoon van BDI zei dat het beter voor u was om zo snel mogelijk te vertrekken zodat u niet opnieuw iets zou kunnen misdoen zoals tijdens de vorige verkiezingen. Hij dreigde er ook uitdrukkelijk mee uw twee schoolgaande kinderen iets aan te doen. De leden van BDI dachten dat u sympathisant was van PDSh omdat u vier jaar geleden aanwezig was in het kiesbureau waar de stemmen werden gemanipuleerd in het voordeel van PDSh. Ze dachten dat u hier vrijwillig bij betrokken was. U was bang dat uw kinderen iets zou overkomen en besloot Macedonië te verlaten. U bent op 4 of 5 april 2011 vertrokken uit Macedonië. Na een verblijf van*
een vijftal dagen in Oostenrijk reisde u door naar België, waar u op 11 april 2011 asiel vroeg. ***B. Motivering***
Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde Macedonië te zijn ontvlucht omdat u naar aanleiding van de verkiezingen van juni 2011 een éénmalige dreigtelefoon kreeg van een - naar u vermoedt - hoogopgeleide persoon die u zei niet te willen dat u weer iets zou misdoen zoals tijdens de vorige verkiezingen en u aanraadde om zo snel mogelijk het land te verlaten. Hij dreigde er ook mee uw kinderen iets aan te doen (CGVS, p.15, 17 en 19-20). U verklaarde dat de onbekende persoon aan de telefoon lid was van BDI (CGVS, p.20). Gevraagd hoe u dat weet, kwam u echter niet verder dan te stellen dat heel uw wijk problemen heeft met deze partij (CGVS, p.20), hetgeen niet weet te overtuigen. Gevraagd waarom u zou bedreigd worden door BDI, antwoordde u dat er bij u - in uw café - plannen werden gesmeed tegen de partij, waar u zelf echter niets mee te maken had (CGVS, p.20). U stelde ook dat de BDI u ervan verdacht sympathisant te zijn van PDSh en bij de laatste parlementsverkiezingen, toen u verkiezingswaarnemer was voor de partij van Isni Shaqiri, de stemming in het nadeel van de BDI te hebben gemanipuleerd, wat ze deze keer wilden voorkomen (CGVS, p.17 en 19-21). Betreffende de door u aangehaalde plannen die tegen BDI gesmeed werden, haalde u doorheen uw verklaringen aan dat klanten van uw bar in Kumanovë in 2002 plannen hadden gemaakt om de verkiezingskantoren van BDI te vernietigen. U werd daarop in 2002 bedreigd door voormalige UÇK leden en sympathisanten van BDI. Hierbij dient er vooreerst op gewezen te worden dat hoewel u verklaarde uw belagers persoonlijk te kennen omdat het mensen waren uit Kumanovë die vaak naar uw bar kwamen, u geen enkele naam kon geven, wat op zijn minst bedenkelijk te noemen is (CGVS, p.16). Wat er ook van zij, u slaagde er volgens uw verklaringen in uw belagers te overtuigen van uw verzet tegen de vernietiging van hun verkiezingskantoren en ondervond na dit incident in 2002, negen jaar geleden, geen concrete problemen meer met leden van BDI, tot u er door hen van beschuldigd werd stemmen te hebben gemanipuleerd toen u als waarnemer tijdens de parlementaire verkiezingen vier jaar geleden optrad in een kiesbureau in Kumanovë (CGVS, p.16-17 en 19). De - nadien ongeldig verklaarde - stembusgang in uw kiesbureau zou toen met geweld gemanipuleerd zijn door vier gewapende leden van PDSh (CGVS, p.10, 14, 17-18). Betreffende uw beweerde aanstelling als verkiezingswaarnemer dienen echter volgende bedenkingen te worden gemaakt. Gevraagd van wie u de opdracht had gekregen om de verkiezingen waar te nemen, antwoordde u dat het in opdracht was van Isni Shaqiri die een kleine en

niet zo bekende partij had opgericht (CGVS, p.11). U stelde dat de naam van de partij iets met 'Alliantie' was maar dat u zich de volledige naam niet meer kan herinneren (CGVS, p.11), hetgeen zeer bedenkelijk is aangezien u als waarnemer optrad voor deze partij. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Isni Shaqiri tijdens de parlementaire verkiezingen van 2008 lijsttrekker was voor de Nationale Democratische Unie in verkiezingsdistrict twee (zie landeninformatie). U legde in dit verband na uw gehoor op het CGVS per fax een attest neer opgesteld door Bahkim Pashoja, algemeen secretaris van de Nationale Democratische Unie, waarin wordt vermeld dat u lid bent van de raad van bestuur van bovenvernoemde partij en dat u tijdens de parlementaire verkiezingen in 2008 waarnemer was in verkiezingseenheid nummer twee in Kumanovë. Het is dan ook des te ongeloofwaardiger dat, indien u effectief lid zou zijn van de bestuursraad van de Nationale Democratische Unie, u zich de naam van uw partij niet zou kunnen herinneren. U stelde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal overigens uitdrukkelijk dat de enige partij waarvan u ooit lid was de Partij voor Democratische Welvaart (Partia per Prosperitet Demokratik of PDP) is, waarvan u ons na het gehoor per fax uw partijkaart bezorgde (CGVS, p.8 en 9). Daarenboven hebt u tijdens het gehoor op geen enkel moment de Nationaal Democratische Unie vernoemd als een politieke partij waarvan u sympathisant zou zijn, laat staan lid van de raad van bestuur (CGVS, p.7-9). Verder kon u zich niet herinneren wat het nummer was van het kiesbureau waar u als waarnemer optrad (CGVS, p.11) en kon u evenmin aangeven wanneer de door u waargenomen verkiezingen precies plaatsvonden. U stelde dat het 4 jaar geleden was, maar gevraagd of het in 2007 of in 2008 was - de door u aangehaalde parlementsverkiezingen vonden immers plaats in juni 2008 (zie landeninformatie) -, antwoordde u dat het de laatste verkiezingen waren maar dat u niet meer wist wanneer deze verkiezingen juist plaatsvonden (CGVS, p.10 en 18). Het betreft nochtans belangrijke elementen van uw asielrelaas waarvan verwacht kan worden dat u – mede gelet op de ernst van de door u beweerde aanval op het kiesbureau en problemen die u er nadien door ondervond – in staat zou zijn ze correct weer te geven. Gezien bovenstaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerd optreden als verkiezingswaarnemer bij de parlementsverkiezingen van 2008, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan uw verklaring door de BDI verdacht of beschuldigd te worden van verkiezingsfraude als gevolg van uw aanwezigheid als verkiezingswaarnemer in een kiesbureau waar gewapende leden van de PDSh binnenvielen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk na 2002, toen u uw belagers ervan wist te overtuigen niets te maken te hebben met de plannen om hun verkiezingskantoren te vernielen, nog enig probleem te hebben gekend met (leden van) de BDI. Bijgevolg kan dan ook moeilijk ingezien worden waarom u in 2011 plots door de BDI geviseerd zou worden. Aangezien u de éénmalige telefonische bedreiging naar aanleiding van de verkiezingen van juni 2011 bovendien uitdrukkelijk in verband brengt met de beschuldiging van verkiezingsfraude door de BDI in het kader van de verkiezingen van 2008 (CGVS, p.21), komt - gelet op het reeds vastgesteld ongeloofwaardig karakter van deze beschuldiging - de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde recente, éénmalige bedreiging door de BDI overigens nog verder op de helling te staan. Zelfs indien geloof zou gehecht worden aan de door u aangehaalde bedreiging door de BDI, quod non, dient vastgesteld te worden dat u evenmin aannemelijk maakt voor de door u beweerde problemen met BDI geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U hebt de telefonische bedreiging nooit aangegeven bij de politie en hebt ter zake evenmin een advocaat of enige andere organisatie aangesproken (CGVS, p.21). Internationale bescherming kan evenwel pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U stelde in dit verband geen vertrouwen te hebben in de Macedonische politie (CGVS, p.21). U stelde dat de politie zijn werk niet goed doet en verklaarde naar aanleiding van de door u aangehaalde bedreigingen in 2002 dat de politie altijd samenspant met de regeringspartij en dat er veel leden van het UÇK werken bij overheidsinstanties (CGVS, p.18-19). U zei in dit verband dat u zelf nooit klacht hebt ingediend maar dat mensen uit uw buurt dat wel al hadden gedaan (CGVS, p.19). U kon echter geen namen geven van personen in Kumanovë van wie de aangifte bij de politie niet behandeld zou geweest zijn en slaagde er hoegenaamd niet in uw bewering als zou de politie zijn werk niet goed doen, te concretiseren (CGVS, p.19). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat hoewel er binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, de Macedonische politie - met dewelke u overigens verklaarde nooit enig probleem te hebben gekend (CGVS, p.22) - steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 de "Sector voor Interne Controle en Professionele Normen" of

SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politioneel systeem te verhogen. Met het oog hierop werden "Citizen Advisory Groups" (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen. Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie. In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politioneel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficieren ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Commission for Prevention of Corruption" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard. Ik meen dan ook dat in Macedonië voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat de Macedonische autoriteiten ook optreden in geval van misdrijven gepleegd in het kader van verkiezingen. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat hoewel de parlementsverkiezingen van 1 juni 2008 op bepaalde plaatsen inderdaad tot problemen hebben geleid, tegen deze problemen en incidenten door de Macedonische autoriteiten daadwerkelijk is opgetreden. Uit voornoemde informatie blijkt dat vanaf 26 juni 2008 40 zaken aangaande overtredingen van de kieswetgeving, die betrekking hadden op in totaal 150 personen, voor de Openbare Aanklager werden gebracht. Van de gearresteerden werden 30 personen in hechtenis gehouden en werden de overige 120 betrokkenen vrijgelaten in afwachting van hun verschijning voor de rechtbank. Ook 13 politieagenten werden gearresteerd en beschuldigd van overtredingen inzake de verkiezingen en hun politionele verantwoordelijkheden. Het hinderen van het normale kiesverloop door individuen resulteerde in strafzaken tegen 171 personen. Reeds op 2 juli 2008 bevonden zich 61 van deze personen in hechtenis en waren 48 zaken opgelost. Aldus kan uw bewering dat de Macedonische autoriteiten geen stappen zouden ondernemen tegen dergelijke problemen niet worden weerhouden (CGVS, p.18-19). U maakt gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk voor de door u beweerde problemen met BDI geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 20 december 2009; uw rijbewijs, uitgereikt op

*20 december 2007; een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt op 26 oktober 2001; een kopie van de geboorteakte van uw vrouw, uitgereikt op 17 december 2002; een kopie van de geboorteakte van uw zoon A.(…) B.(…), uitgereikt op 1 februari 2006; een kopie van de geboorteakte van uw zoon A.(…) B.(…), uitgereikt op 28 mei 2003 en een kopie van de geboorteakte van uw dochter Al.(…) B.(…), uitgereikt op 18 februari 2002, bevatten louter identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. Uw diploma dat bevestigt dat u bent afgestudeerd als slager, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. De faxkopie van uw tot 2007 geldige lidkaart van de PDP bevestigt tot slot dat u politieke sympathieën hebt (gehad) voor deze partij, maar is op zich geenszins van aard degeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de BDI te herstellen.**C. Conclusie***
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis*. Op grond van artikel 39/57, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet het beroep tegen een beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld binnen de dertig dagen na de kennisgeving ervan. Vermits de kennisgeving van de bestreden beslissing op vrijdag 26 augustus 2011 aangetekend werd verzonden naar de gekozen woonplaats, begint de termijn conform artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet te lopen vanaf de derde werkdag, zodat woensdag 31 augustus 2011 de eerste dag van de termijn vormt en donderdag 29 september 2011 de vervaldag is. Het op 5 oktober 2011 ingestelde beroep is volgens de verwerende partij bijgevolg laattijdig.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op vrijdag 26 augustus 2011 per aangetekende brief verstuurd werd naar de door de verzoekende partij gekozen woonplaats (SAMU SOCIAL). Deze aangetekende zending werd niet afgehaald (stuk 1, kennisgeving van beslissing). De diensten van Fedasil maakten op 29 augustus 2011 conform artikel 51/2, vierde lid van de vreemdelingenwet per aangetekend schrijven verzoekers wijziging van gekozen woonplaats (Fedasil Onthaalcentrum Arendonk) van 25 augustus 2011 over aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3, woonstkeuze). De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de wijziging van gekozen woonplaats geschiedde na verzending van de bestreden beslissing en dat verzoeker hierover geen verdere opmerkingen maakt in zijn verzoekschrift, waardoor het op 5 oktober 2011 ingediende verzoekschrift laattijdig is. *Prima facie* dient de verwerende partij te worden bijgetreden.

2.3. Opdat verzoeker echter zou beschikken over een *"daadwerkelijk rechtsmiddel"* in de zin van artikel 39 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus merkt de Raad, naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over het begrip *"daadwerkelijk rechtsmiddel"* op dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden derwijze dienen te worden toegepast dat ze verzoeker niet op onbillijke wijze de toegang tot de rechter ontzeggen (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij naar aanleiding van de wijziging van gekozen woonplaats door de verzoekende partij op 2 september 2011 een nieuwe kennisgeving heeft opgemaakt (stuk 1, kennisgeving van de beslissing). Uit dit stuk kan echter niet worden afgeleid dat de bijgevoegde beslissing reeds eerder via aangetekend schrijven op de toenmalige gekozen woonplaats werd betekend. De Raad stelt vast dat in het administratief dossier elke informatie ontbreekt over het tijdstip en de wijze waarop deze nieuwe kennisgeving aan verzoeker werd overgemaakt. Op grond van de bijlagen bij het verzoekschrift kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing blijkbaar op 9 september 2011 per fax werd overgemaakt aan het Onthaalcentrum van Arendonk, de nieuwe gekozen woonplaats van verzoeker (Verzoekschrift, stuk 1).

2.5. Wanneer twee opeenvolgende betekeningen zijn gebeurd aan de verzoeker ten gevolge van een verandering van woonplaats, gaat de beroepstermijn normaal in bij de eerste betekening, tenzij blijkt dat de eerste kennisgeving betrokkene niet heeft bereikt (J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 468). Gelet op de specifieke situatie van verzoeker, die net op het ogenblik van de aangetekende verzending van de eerste kennisgeving een

ander opvangcentrum kreeg toegewezen, kan worden aangenomen dat deze eerste kennisgeving verzoeker niet heeft bereikt. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat uit de kennisgeving van 2 september 2011 niet kan worden afgeleid dat het om een hernotificatie zou gaan en dat dit document zoals gebruikelijk de beroepsmogelijkheden weergeeft, waardoor de verzoekende partij ervan mocht uitgaan dat het een eerste kennisgeving betrof. Het wekt bijgevolg geen verwondering dat verzoeker hierover geen opmerking formuleert in zijn verzoekschrift en zich beperkt tot de mededeling dat *"de bestreden beslissing wordt aangevochten binnen de 30 dagen na kennisgeving aan verzoekende partij"*. Aangezien op grond van de beschikbare gegevens dient te worden besloten dat de beslissing slechts op 9 september 2011 per fax aan verzoeker ter kennis werd gebracht, dient het op 5 oktober 2011 per aangetekend schrijven ingediende verzoekschrift als tijdig te worden beschouwd.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

3. Over de rechtspleging

3.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en in zijn twee overige middelen de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt tegen de motieven betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn hoedanigheid als verkiezingswaarnemer in dat hij nooit lid is geweest van de Nationale Democratische Unie en dat dit ook niet te lezen staat in de verklaring van B.P. In de verklaring staat volgens verzoeker enkel dat hij waarnemer was bij het verkiezingsproces bij kiespost 2 te Kumanovë. Verzoeker merkt op dat hij niet kan optreden als waarnemer en tegelijk lid kan zijn van een politieke partij die deelneemt aan de verkiezingen. Volgens verzoeker rechtvaardigt dit ook zijn verklaringen over het lidmaatschap van de PDP en zijn stilzwijgen over zijn (vermeend) lidmaatschap van de Nationale Democratische Unie. Tenslotte vraagt verzoeker zich af waarom hij tegenstrijdige documenten zou bijbrengen en stelt hij dat hij onmogelijk lid kan zijn geweest van twee politieke partijen zoals verweerder verkeerdelijk lijkt aan te nemen. Verzoeker besluit dat hij geheel te goeder trouw zijn lidmaatschapskaart van de PDP heeft voorgelegd waardoor er geen reden is om zijn verklaringen als ongeloofwaardig af te doen.
Met betrekking tot de in Macedonië aanwezige beschermingsmogelijkheden, oppert verzoeker dat van de informatie over de betrouwbaarheid van de Macedonische politie geen bewijs terug te vinden is in het administratief dossier. Bovendien, zo beweert verzoeker, vormen de maatregelen die zouden zijn genomen tegen corruptie en infiltratie door politieke partijen in de politie op zichzelf al een bewijs voor de gegronde vrees van verzoeker om een beroep te doen op de Macedonische politie. Dergelijke maatregelen zijn immers enkel nodig indien men ervan overtuigd is dat de politie niet naar behoren functioneert. Er wordt trouwens gewezen op allerlei programma's om het vertrouwen van de burgers in de politie te herstellen waardoor aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij geen vertrouwen heeft in de politie. De motieven volstaan volgens verzoeker niet om te besluiten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen bescherming kon zoeken bij de Macedonische autoriteiten. Verzoeker stelt dat er een ernstig probleem van corruptie, infiltratie en belangenvermenging is waardoor het vertrouwen van de burgers in de politie volledig is aangetast met als gevolg dat zijn vrees om voor zijn problemen te gaan aankloppen bij de politie aannemelijk is geworden. De maatregelen die worden genomen doen volgens verzoeker niets af van de aannemelijke angst van verzoeker om bij de politie te gaan aankloppen.
Aangaande de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen over de onmiddellijke aanleiding voor het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst en de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen met de Albanezen, stelt verzoeker

dat de verklaringen met betrekking tot het doktersbezoek handelen over een later moment in de gebeurtenissen. In de periode dat er enkel verbaal geweld en bedreigingen werden geuit door de Albanezen waren zij bang om 's avonds of 's nachts buiten te komen, zo oppert verzoeker. Nadat de zoon I. ook effectief was geslagen door één van de Albanezen, was deze laatste ook bang om overdag buiten te komen waardoor hij niet naar de dokter ging. Deze verklaring is volgens verzoeker perfect in overeenstemming te brengen met de verklaring van verzoeker dat hij zijn dochters niet meer naar school liet gaan waardoor er geen tegenspraak is tussen de verklaringen. Verder begrijpt verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal niet dat het niet overtuigend zou zijn dat het incident met de zoon de directe aanleiding zou zijn om de dochters niet meer naar school te laten gaan. Met betrekking tot het aanvragen van de paspoorten stelt verzoeker dat in de beslissing wordt verwezen naar een document, maar dat het paspoort van de zoon van verzoeker nergens vermeld is in de neergelegde documenten, zodat het voor verzoeker niet mogelijk is de juistheid van deze argumenten te controleren. Volgens verzoeker volstaat het argument omtrent de aanvraagdatum van het paspoort niet om het verhaal van verzoeker van tafel te vegen omdat de aanvraag van een paspoort ook kan gebeurd zijn in een algemeen kader zonder specifieke plannen om het land te verlaten. Volgens verzoeker kunnen zij in het kader van de bedreigingen reeds eerder het idee hebben opgevat om het land te verlaten en daarom de nodige maatregelen hebben getroffen zoals het aanvragen van een paspoort. Verzoeker wijst erop dat de verklaring van verzoeker dat de Albanezen dagelijks langskwamen op een materiële vergissing berust en dat zijn verklaringen dat hij niet buiten durfde te komen niet in tegenspraak zijn met het feit dat hij in de mogelijkheid is geweest om te reizen en te verblijven in Ohrid, Skopje en Bitola noch met de mogelijkheid om paspoorten op te halen. Bij wege van besluit stelt verzoeker met betrekking tot de lokale aard van de problemen dat de familie op termijn nergens veilig zou zijn in Macedonië.
Verzoeker herhaalt terloops dat in de beslissing zelf wordt aangegeven dat er binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven zodat de verwerende partij de reden van verzoeker om zich niet tot de Macedonische autoriteiten te wenden, namelijk dat deze geïnfiltreerd zijn door de Albanese maffia en niet te vertrouwen zijn, onderschrijft.
Verzoeker merkt tenslotte in het kader van zijn derde middel op dat niet in de beslissing wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

4.2. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de ongeloofwaardigheid van zijn hoedanigheid van verkiezingswaarnemer in 2008 waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat de telefonische bedreiging van 2011 hiermee verband hield. De commissaris-generaal stelde immers vast dat het neergelegde attest niet ondersteund werd door aanvaardbare verklaringen. Verder acht de beslissing de door verzoeker vermelde problemen met leden van de BDI, die zouden dateren van 2002, evenmin geloofwaardig en stelt de commissaris-generaal vast dat, zelfs indien deze problemen geloofwaardig zouden worden geacht, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Macedonië aanwezige beschermingsmogelijkheden. De commissaris-generaal wijst immers op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de politie in Macedonië naar behoren functioneert en dat er in geval van problemen klacht kan worden ingediend bij hogere instanties. Verder wijst de commissaris-generaal op informatie die aantoont dat de Macedonische overheid optreedt in geval van problemen naar aanleiding van de verkiezingen. De documenten die verzoeker neerlegde, wijzigen volgens de commissaris-generaal niets aan zijn conclusies.

4.4. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Verzoekers betoog uit zijn eerste middelonderdeel komt er in wezen op neer dat hij van oordeel is dat de commissaris-generaal de inhoud van de door hem voorgelegde stukken miskent. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker na zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gefaxt document dat een verklaring van een zekere B.P. van de Nationale Democratische Unie bevat en een faxkopie van zijn partijkaart van de PPD neerlegde (stuk 13, Documenten, fax attest BDK (NDU); fax partijkaart PPD). De Raad stelt

in de eerste plaats vast dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren faxkopie slechts zeer geringe bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker zelf uitgaat van een foutieve lezing van het door hem neergelegde stuk. In het stuk staat immers wel degelijk dat *"De Nationaal Democratische Vereniging bevestigt dat (…) lid van de bestuursraad van deze partij (*is*)"*. Verzoekers betoog dat hij niet kan optreden als waarnemer en tegelijk lid zijn van de partij wordt dus tegengesproken door het document dat hij zelf voorlegt. Bovendien blijkt tevens uit de stukken die hij zelf voorlegt dat hij lid was van twee partijen, met name de NDU en de PPD. Bovendien, zo blijkt uit het gehoorverslag, bleek verzoeker de naam niet te kennen van de partij waarin hij een bestuursmandaat zou waarnemen, kon hij het nummer van het kiesbureau waar hij moest observeren niet vernoemen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/06/2011, p. 11) en bleek hij zelfs niet bij machte de parlementsverkiezingen waarbij hij als waarnemer zou hebben opgetreden correct in de tijd te situeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/06/2011, p. 18). Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten als verkiezingswaarnemer volkomen ongeloofwaardig zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers betoog het geloofwaardig karakter van deze verklaringen nog verzwakt in plaats van deze te versterken.

4.5. Het administratief dossier bevat in weerwil van verzoekers kritiek wel degelijk de nodige informatie over de beschermingsmogelijkheden in Macedonië en de betrouwbaarheid ervan (stuk 14, Landeninformatie, SRB Macedonië, Algemene achtergrondinformatie – Beschermingsmogelijkheden, 02/08/2010). Verzoekers betoog op dit punt mist bijgevolg feitelijke grondslag. Uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat er bij de Macedonische politie veel vooruitgang werd geboekt en dat er mogelijkheden bestaan om misbruiken van de politie aan te kaarten. Aangezien verzoeker aanvoert dat dit niet met de werkelijkheid overeenstemt, mag van hem worden verwacht dat hij dit *in concreto* aantoont. Zijn ongestaafde bewering dat het nemen van maatregelen om de corruptie en belangenvermenging bij de politie tegen te gaan op zichzelf al een bewijs vormt dat de politie niet functioneert en dat hij daardoor niet bij de politie durfde aankloppen, kan niet worden aanvaard als een bewijs dat hij verstoken bleef van bescherming. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker naar aanleiding van de recente telefonische bedreiging geen klacht neerlegde bij de politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/06/2011, p. 21). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zijn beweerde angst om klacht neer te leggen louter op vermoedens baseert omdat hij er niet in slaagt enig concreet voorbeeld te geven van dysfuncties van de Macedonische politie (stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/06/2011, p. 19). Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een algemeen betoog zonder precies aan te duiden uit welke voorvallen zou blijken dat hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Macedonische autoriteiten. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker nergens eerder melding heeft gemaakt van infiltratie bij de politie door de Albanese maffia (Verzoekschrift, p. 9), zodat zijn kritiek op de overwegingen van de bestreden beslissing niet kan worden aanvaard. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat hij geen beroep kon doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden.

4.6. Waar verzoeker kritiek levert op de overwegingen met betrekking tot zijn gedrag, het doktersbezoek en het aanvragen van paspoorten die het vertrek uit zijn land van herkomst voorafgingen, merkt de Raad op dat deze overwegingen geen deel uitmaken van de bestreden beslissing. Hetzelfde dient te worden gezegd van de kritiek van verzoeker op de lokale aard van zijn problemen. Aangezien deze kritiek niet gericht is op de bestreden beslissing, is deze niet van aard een motiveringsgebrek van die beslissing aannemelijk te maken.

4.7. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. A. DE LUYCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A. DE LUYCK	F. TAMBORIJN